

lag af de nye bestemmelser i Amsterdamtraktaten et mærkbart skub fremad.

Den store begivenhed i de kommende måneder inden for det nuværende samarbejde om retlige og indre anliggender er Amsterdamtraktatens ikrafttræden. Det forventes at ske i dette halvår under det tyske formandskab.

Når Amsterdamtraktaten træder i kraft, vil der som nævnt ske nogle ændringer: Dele af samarbejdet overflyttes fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til det overstatslige samarbejde i søjle 1, og Schengenreglerne indarbejdes i EU-samarbejdet.

Som bekendt har Danmark som følge af vores forbehold en særlig stilling i relation til det overstatslige samarbejde om retlige og indre anliggender i søjle 1. Det fremgår af den særlige protokol om Danmarks stilling, som er en integreret del af Amsterdamtraktaten.

I forespørgslen er der spurgt til Danmarks fremtidige deltagelse i det retlige samarbejde.

Fremover deltager vi fuldt ud i det samarbejde, der efter Amsterdamtraktaten forbliver mellemstatsligt. Danmark vil derimod ikke deltage i vedtagelser på overstatsligt grundlag inden for det nye samarbejde om retlige og indre anliggender i søjle 1. Men Danmark sidder med ved forhandlingsbordet og kan give sin mening til kende.

Danmark har en interesse i aktivt at deltage i løsningen af de grænseoverskridende problemer, der vedrører retlige og indre anliggender, f.eks. den grænseoverskridende kriminalitet. Det er et onde, vi ikke kan bekæmpe alene.

Vi kan forvente, at der i de kommende år vil ske en øget koncentration om og intensivering af samarbejdet på disse områder. Det ekstraordinære Europæiske Råd om retlige og indre anliggender vidner om det.

Fra dansk side ønsker vi ikke at hindre og kan vi ikke hindre de øvrige lande i at gå videre på de områder, hvor Danmark ikke er med.

Og endelig som nævnt så mange gange før: Det danske forbehold kan kun ændres af den danske befolkning ved en folkeafstemning.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hovedformålet med EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender er at skabe grundlaget for et Europa, hvor der er frihed, tryghed og retfærdighed. Derfor er EU-landenes samarbejde om asyl- og indvandringspolitik, kriminalitetsbekæmpelse og civilret ikke bare et vigtigt element i Den Europæiske Union, men i høj grad

det fundament, hvorpå det øvrige samarbejde bygger.

Og ikke mindst i lyset af den forestående udvidelse af EU med landene i Øst- og Centraluropa har samarbejdet om retlige og indre anliggender særlig betydning og aktualitet.

Vi er allerede nået langt i dette helt nødvendige samarbejde, men der er fortsat meget, der skal gøres.

Et af de områder, hvor der er behov for en fælles indsats for at løse fælles udfordringer, er asyl- og indvandringsområdet.

Ønsket om en fælles indsats mellem EU-landene har indtil nu bl.a. fundet udtryk i vedtagelsen af Dublinkonventionen. Konventionen fastlægger ansvaret for, hvilket EU-land der skal behandle en asylansøgning indgivet inden for EU, og sikrer, at en asylansøgning som udgangspunkt behandles af ét og kun ét EU-land.

Ud over Dublinkonventionen er der truffet en række væsentlige fælles beslutninger på såvel asyl- som visumområdet. Fælles for beslutningerne på asylområdet er, at der her er fastlagt en række vigtige principper for bl.a. asylsagsbehandling og håndtering af flygtningespørgsmålet i Europa.

Yderligere initiativer er undervejs, og arbejdet vil blive fortsat med uformindsket styrke efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, hvor samarbejdet vil foregå på fællesskabsretligt grundlag.

Blandt de kommende initiativer kan jeg nævne etableringen af et EU-fingeraftrykssystem for asylansøgere og illegale indvandrere, det såkaldte Eurodac-system. Fingeraftrykssystemet skal give landene mulighed for at konstatere, om en asylansøger eller illegal indvandrer tidligere har søgt asyl eller har haft illegalt ophold i et andet EU-land.

Herudover står imidlertid beskyttelse, byrdefordeling, fælles visumpolitik og indbyrdes tilnærmelse af asylprocedurer og modtagelsesvilkår højt på dagsordenen.

Den grænseoverskridende og ofte organiserede kriminalitet udgør en trussel mod det samfund, vi kender og ønsker at bevare. Netop fordi der er tale om grænseoverskridende kriminalitet, er en fælles indsats ikke alene på sin plads, men ganske enkelt nødvendig og påkrævet.

Det mest markante udtryk for ønsket om et udbygget samarbejde på det politimæssige område var undertegnelsen af Europolkonventionen i 1995. Konventionen trådte i kraft sidste år,